

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14C/295/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112223836
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Kováčiková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2014:6112223836.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica, v konaní pred samosudkyňou JUDr. Máriou Kováčikovou, v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, v konaní zast. Fridrichom Paľkom, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy vo výške 949,48 Eur, takto

rozhodol:

Súd návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva žalobcu na zákonného sudcu a na nestranný súd **z a m i e t a .**

Súd návrh žalobcu, ktorým sa domáhal od žalovaného zaplataenia majetkovej škody a náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu **z a m i e t a .**

Súd žalovanému náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

Žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplataenia sumy 949,48 Eur, ktorá pozostáva z náhrady škody vo výške 175 Eur a zo sumy 774,48 Eur ako náhrady nemajetkovej ujmy. Náhrada škody vo výške 175 Eur predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou žalobcu uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom a žalobca v tomto období vynaložil sumu 70 Eur na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému, sumu 40 Eur na udržiavanie a správu informačného systému, sumu 50 Eur na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom, sumu 15 Eur na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Sumu 774,48 Eur si žalobca uplatnil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery. Výpočet nároku žalobca uskutočnil alikvotným pomerom 55,32 Eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu na základe aplikácie doktríny Ústavného súdu, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní, je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20 000,-- Sk, t.j. 663,88 Eur za rok : 12 mesiacov v roku = 55,32 Eur za mesiac.

Zaplataenia žalovanej sumy sa žalobca domáhal z dôvodu nesprávneho úradného postupu v exekučnom konaní Okresného súdu Banská Bystrica. Nesprávny úradný postup žalobca videl v tom, že exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase a exekučný súd bol

bezdôvodne nečinný viac ako 427 dní. K nesprávnemu úradnému postupu došlo v exekučnom konaní 4Er/1348/2006, EX 4356/06.

Žalobca si nárok na náhradu škody, ako aj na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnil aj písomnou žiadosťou v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. u žalovaného zo dňa 23. 04. 2012. Žalovaný na žiadosť žalobcu nereagoval.

Žalobca zároveň v písomne podanej žalobe vzniesol námietku predpojatosti Okresného súdu vzhľadom k tomu, že vecne aj miestne príslušným vo veci konať je súd, ktorý svojím konaním vyvolal skutočnosť zakladajúcu práva uplatňovať touto žalobou.

Žalovaný žiadal návrh žalobcu zamietnuť. Poukázal na zmätočnosť návrhu, v ktorom nie je uvedená spisová značka príslušného exekučného konania. V písomnom vyjadrení uviedol, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu. Takúto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Zo znenia ustanovenia § 15 a § 16 zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Návrh na súd však žalobca podal ešte pred uplynutím tejto lehoty, keď žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola doručená dňa 23. 04. 2012. Žalobca neposkytol súčinnosť pri prejednaní jeho nároku na predbežné prerokovanie nároku, keď nereagoval na výzvu a doplnenie tejto žiadosti. Z tohto dôvodu nárok žalobcu žalovaný nepovažoval za predbežne prerokovaný. K uplatnenému nároku na náhradu škody žalovaný uviedol, že zákon č. 514/2003 Z.z. ustanovuje všeobecné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody pri nesprávnom úradnom postupe a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. K nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcemu v nerozhodnutí o návrhu na zmenu exekútora v zákonom stanovenej lehote uviedol, že v praxi je zaužívaný model, v zmysle ktorého exekučný súd pri doručení žiadosti o zmenu súdneho exekútora predloží žiadosť pôvodnému súdному exekútorovi na vyjadrenie, na vyčíslenie jeho doterajších trov a súd v uznesení o zmene exekútora rozhodne aj o trovách doterajšieho exekučného konania. Žalovaný pripustil, že v jednotlivých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhoch oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu, avšak žalobcovi v takomto prípade nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy, ktorým bezpochyby bolo podanie sťažnosti predsedovi príslušnému súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa § 3 ods. 7 v spojení s § 62 a nasledujúcich zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch. Žalobca tento prostriedok nevyužil a zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť podľa ustanovenia § 415 O.z. Poukázal zároveň na judikatúru Ústavného súdu sp. zn. 1.ÚS 16/02 a na čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. V danom prípade, vzhľadom na povahu úkonu, a to rozhodnutie o zmene súdneho exekútora, zákonom ustanovenú lehotu, lehotu, v ktorej sa rozhodlo, nečinnosť žalobcu i nevyhnutnosť vykonať, resp. súčasne s rozhodnutím i iné úkony (výzva na vyjadrenie pôvodnému exekútorovi, vyjadrenie pôvodného exekútora a vyčíslenie jeho trov, doručenie exekučného spisu a jeho zaslanie novému exekútorovi a rozhodnutie o trovách pôvodného exekútora), nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote stanovenej zákonom považovať za zbytočné prieťahy a teda za nesprávny úradný postup. K nedodržaniu zákonnej 15-dňovej lehoty žalovaný uviedol, že prax ukázala, že zákonná lehota na vydanie poverenia je prekážkou pre to, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je rozhodcovských rozsudok. V zmysle rozsudku Súdného dvora EÚ Asturcom C-40/08 sa nevyklučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Unáhlenie konaní zo strany súdov by mohlo viesť k veľkému počtu nezákonných exekúcií a k zbytočnému vzniku trov exekučného konania. Poukázal v tom smere práve na znenie ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01. 06. 2011, podľa ktorého táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d/, ktorý výslovne odkazuje na výnimku v prípadoch vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov, ktoré znenie je účinné od 01. 06. 2011 novelou zákona č. 102/2011 Z.z. Jednalo sa len explicitnejšie ujasnenie litery zákona, keď takto sa správne aplikovalo citované ustanovenie aj na rozhodcovské rozsudky aj pred 01. 06. 2011. Poukázala taktiež na judikatúru Ústavného súdu SR (1.ÚS 16/02).

V prípade zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a to po 15-dňovej lehote, k tomu žalovaný uviedol, že takto formulovaný postup nemôže byť nesprávnym úradným postupom

na účely zákona č. 514/2003 Z.z., pričom žalovaný poukázal na skutočnosť, že zo samotnej dikcie § 44 ods.2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia a 15-dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu, okrem exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a písm. d/ Exekučného poriadku. Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí. Poukázal zároveň na rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. 1.ÚS 16/02. Čo sa týka existencie prietahov v konaní, žalovaný uviedol, že žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prietahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalovaný má teda za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietahov. Žalovaný zdôraznil, že v danom prípade nepovažuje za preukázanú existenciu prietahov v konaní.

Žalovaný vzniesol námietku premlčania nároku.

Vo vzťahu k požadovanej materiálnej škode žalovaný poukázal na tú skutočnosť, že žalobca v žalobe neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Žalobca neunesol dôkazné bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizoval, či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk a žalovaný zastáva názor, že žalobcom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech a teda nie je možné domáhať sa ich náhrady podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca na preukázanie vzniku škody by musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Požadované paušálne sumy sú veľmi všeobecne uvedené činnosti a túto skutočnosť žalovaný považuje za účelovú. Žalobca nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha, taktiež existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenia poverenia a ani nevyožiteľnosť pohľadávky. Pokiaľ by aj pohľadávky boli nevyožiteľné, nepreukázal, že sú nevyožiteľné v dôsledku pochybenia okresného súdu.

Čo sa týka uplatnenia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, kritériá pre výšku nemajetkovej ujmy sú uvedené v ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca však bližšie nekonkretizoval akým spôsobom došlo konaním súdu ku zániku jeho podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov, ani ako táto situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy. Pocity frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery možno vzťahovať len k fyzickým osobám, nie k právnickým osobám, pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 30Cdo/675/2011. Podľa tvrdenia žalovaného, žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ani dôvod, pre ktorý by sa táto mala poskytnúť v peniazoch. Konania, u ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu sa týkali výkonu rozhodnutia rozhodcovských rozhodnutí o nárokoch zo spotrebiteľských úverov. Európska komisia v liste adresovanom predstaviteľovi SR pri Európskej únii poukázala na sťažnosti spotrebiteľov na praktiky žalobcu. V takom prípade aj súdna moc musí pozornejšie skúmať podania žalobcu najmä v prípade návrhov na vykonanie exekúcie. Konanie žalobcu potom predstavuje konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď aj v prípade porušenia práva žalobcu už samotné konštatovanie práv musí byť považované za dostačujúce. Z týchto dôvodov žalovaný žiadal návrh žalobcu zamietnuť.

Žalovaný k tvrdenej existencii prietahov v konaní poukázal na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01. 01. 2013, keď pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti, právoplatného rozhodnutia v disciplinárnom konaní, v ktorom bolo rozhodnuté o tom, že sa sudca dopustil previnenia, ktoré má za následok prietahy v konaní. Žalobca nepreukázal, že by podal v predmetnom exekučnom konaní sťažnosť alebo že by existovalo takéto právoplatné rozhodnutie v disciplinárnom konaní alebo rozhodnutie ústavného súdu, ktoré by konštatovalo porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Z týchto dôvodov mal žalovaný za to, že nebol preukázaný nesprávny úradný postup tvrdený žalobcom v návrhu.

Tunajší súd vytýčil termín pojednávania na deň 29. 05. 2014, ktorého sa nezúčastnil žalobca, právny zástupca žalobcu, ani žalovaný. Právny zástupca žalobcu prevzal predvolanie dňa 02. 05. 2014 a žalovaný taktiež dňa 02. 05. 2014. Právny zástupca žalobcu podal dňa 23. 05. 2014 o 14.38 h mailom návrh na zrušenie nariadeného pojednávania a prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia

Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného pojednávaním vecí. K žiadosti pripojil kópiu sťažnosti adresovanú Ústavnému súdu SR bez uvedenia dátumu avšak tun. súdu z iných konaní je známe, že sťažnosť je zo dňa 10. 01. 2013. Zo žiadosti nevyplývalo, ktorého dňa bola doručená Ústavnému súdu SR. Návrh na zrušenie nariadeného pojednávania bol odôvodnený prebiehajúcim konaním o tejto sťažnosti na Ústavnom súde SR.

Tunajší súd podľa obsahu posúdil žiadosť na zrušenie pojednávania ako návrh na odročenie pojednávania v zmysle § 119 O.s.p. V zmysle citovaného zákonného ustanovenia, pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov, pričom účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania musí súdu oznámiť dôvod na odročenie bez zbytočného odkladu potom, čo sa o ňom dozvedel. Z pripojenej sťažnosti je zrejmé, že o dôvode na odročenie pojednávania mal navrhovateľ vedomosť už dňa 10. 01. 2013, pričom predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 02. 05. 2014. Tvrdené konanie Ústavného súdu SR o jeho sťažnosti nepovažoval súd z dôvod na odročenie pojednávania, keďže sa nejednalo ani o dôvody prerušenia konania v zmysle § 109 O.s.p. Súd potom nevyhovel žiadosti žalobcu na odročenie pojednávania. Zároveň navrhol konanie prerušiť do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o podanej ústavnej sťažnosti.

Keďže sa pojednávania nezúčastnil ani žalovaný, ktorý svoju neprítomnosť ospravedlnil z dôvodu hospodárnosti, súd preto pojednával a rozhodol bez prítomnosti účastníkov v zmysle ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p.

V spojených konaniach Krajský súd Banská Bystrica rozhodoval o námietkach zaujatosti, ktoré vzniesol žalobca a rozhodol, že z konania 14C/295/2012 je vylúčená sudkyňa Okresného súdu Banská Bystrica JUDr. Beáta Vrťová.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p, súd konanie preruší ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. Mal za to, že vo veci bolo právoplatne rozhodnuté o námietkach zaujatosti sudcov, ktoré je právoplatné a do rozhodnutia súdu nebolo zrušené. Zároveň súd v súlade s nálezom Ústavného súdu SR I. ÚS 21/2000, v zmysle ktorého nie je dôvodom na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p tá skutočnosť, že prebieha konanie na ústavnom súde o porušení základných práv ohľadne námietky zaujatosti sudcu, nakoľko meritórne rozhodnutie v konaní nebude závisieť od rozhodnutia ústavného súdu a prerušenie konania by sa mohlo kvalifikovať ako porušenie práva na konanie a rozhodnutie bez zbytočných prieťahov.

Súd z pripojeného spisu 4Er/1348/2006, EX 4356/06 zistil, že žalobca podal dňa 07. 09. 2006 návrh na vykonanie exekúcie na Exekútorský úrad Zvolen, Sládkovičova 2. Súdny exekútor Mgr. Jozef Ďurica, Exekútorský úrad so sídlom Sládkovičova 2, Zvolen podal dňa 17. 10. 2006 na tunajší súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre vymoženie sumy 399,26 Eur, pričom exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., IČO: 35 922 761, spis. Zn. SR 0589/06 zo dňa 20. 03. 2006.

Tunajší súd vydal dňa 23. 06. 2003 pod č. 5601 002578 poverenie na vykonanie exekúcie v zmysle § 45 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. pre súdneho exekútora Mgr. Jozefa Ďuricu.

Dňa 02. 11. 2009 podal na tunajší súd žalobca návrh na zmenu exekútora a požiadal poveriť vykonaním exekúcie Exekútorský úrad JUDr. Rudolfa Krutého, Záhradnícka 62, Bratislava.

Tunajší súd výzvou zo dňa 06. 11. 2009 požiadal exekútora JUDr. Jozefa Ďuricu, Borovnianska cesta 17, Zvolen, aby v lehote 10 dní tunajšiemu súdu oznámil, či si uplatňuje trovy exekúcie a zároveň ho

súd požiadal o vyčíslenie a vyšpecifikovanie trov exekúcie a bol mu doručený návrh oprávneného na zmenu exekútora.

Súdny exekútor JUDr. Jozef Ďurica dňa 30. 11. 2009 tunajšiemu súdu predložil vyúčtovanie trov exekúcie.

Dňa 04. 12. 2009 tun. súd vyzval rozhodcu na zapožičanie spisu SR 0589/06.

Dňa 20. 05. 2010 žalobca žiadal tun. súd o informáciu v akom stave je exekučné konanie a opätovne žiadal o zmenu exekútora.

Dňa 13. 07. 2010 súdny exekútor Jozef Ďurica podal na tun. súd podnet na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie.

Uznesením tun. súdu zo dňa 29. 12. 2010 bola exekúcia 4Er/1348/2006-34 zastavená. Proti tomuto uzneseniu dňa 22. 02. 2011 podal oprávnený odvolanie.

V období od 24. 02. 2011 tun. súd prostredníctvom Registra obyvateľov SR, Mesta Banská Bystrica a Obvodného oddelenia PZ Banská Bystrica - západ adresu bydliska povinného.

Dňa 09. 05. 2011 tun. súd vyzval exekútora na vyjadrenie k podanému odvolaniu.

Dňa 28. 03. 2012 bola vyhotovená predkladacia správa pre Krajský súd Banská Bystrica..

Dňa 08. 05. 2012 Krajský súd Banská Bystrica exekučný spis tun. súdu vrátil z dôvodu, aby vo veci rozhodol sudca podľa § 374 ods. 4 O.s.p.

Tun. súd výzvou zo dňa 05. 09. 2012 vyzval oprávneného na právne zastúpenie.

Dňa 10. 09. 2012 oprávnený podal na tun. súd návrh na prerušenie konania.

Tun. súd uznesením zo dňa 03. 10. 2012 č.k. 4Er/1348/2006-84 nepripustil zastúpenie oprávneného spoločnosťou Fridrich Palko, s.r.o. so sídlom Grosslingova 4 Bratislava, IČO: 36 864 421. Proti tomuto uzneseniu podal dňa 22. 10. 2012 odvolanie oprávnený.

Výzvou zo dňa 18. 12. 2012 tun. súd vyzval oprávneného na zaplatenie súdneho poplatku.

Uznesením zo dňa 28. 06. 2013 č.k. 4Er/1348/2006-107 tun. súd uznesenie zo dňa 03. 10. 2012 č.k. 4Er/1348/2006-84 zrušil.

Dňa 23. 07. 2013 bol exekučný spis predložený Krajskému súdu v Banskej Bystrici na rozhodnutie o odvolaní proti uzneseniu tun. súdu zo dňa 29. 12. 2010 č.k. 4Er/1348/2006-34. Uznesením zo dňa 31. 10. 2013 č.k. 15CoE/99/2013-115, Krajský súd v Banskej Bystrici toto potvrdil.

Dňa 23. 12. 2013 bolo oprávneným podané dovolanie.

Predmetom sporu boli nároky žalobcu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci účinného od 01. 07. 2004.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zodpovedá štát za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Žalovaný je orgánom konajúcim v mene štátu v zmysle § 4 citovaného zákona, ods. 1 písm. a/.

Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 citovaného zákona, za nesprávny úradný postup sa považuje okrem iného porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom.

V danom prípade žalovaný nenamietal, že takýto návrh na predbežné prerokovanie bol podaný žalobcom, pričom nedošlo k uspokojeniu nároku žalobcu v zmysle jeho návrhu. Namietal predčasnosť podaného návrhu na súd, keď tento návrh bol doručený súdu pred uplynutím 6- mesačnej lehoty v zmysle § 16 ods. 1 citovaného zákona.

Vzhľadom k tomu, že v čase rozhodovania súdu márne uplynula táto lehota, súd nepovažoval tento argument žalovaného za dôvodný pre zamietnutie návrhu pre predčasnosť.

Súd sa zároveň zaoberal vznesenou námietkou premlčania zo strany žalovaného vo vzťahu k uplatneným nárokom.

Podľa § 19 ods. 1 citovaného zákona, právo na náhradu škody sa premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode.

V zmysle ods. 3, lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku, najdlhšie počas 6 mesiacov.

V danom prípade v exekučnom konaní tunajšieho súdu malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcemu v nerozhodnutí o návrhu žalobcu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase.

3-ročná premlčacia lehota upravená v citovanom ustanovení § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vzhľadom k tvrdenému porušeniu povinnosti žalobcu v návrhu zo strany žalovaného mohla začať plynúť najskôr, odkedy sa žalobca dozvedel o rozhodnutí súdu, ktorým bolo rozhodnuté o zmene súdneho exekútora. Tun. súd o zmene exekútora nerozhodol a exekúciu zastavil a to uznesením zo dňa 29. 12. 2010 č.k. 4Er/1348/2006-34. Návrh na zmenu exekútora bol podaný 02. 11. 2009 a premlčacia lehota začala plynúť po uplynutí 30 dní od podania návrhu na zmenu exekútora t.j. od 03. 12. 2009. Rozhodnutie o zastavení exekúcie bolo vydané 29. 12. 2010 a návrh na náhradu škody bol doručený na tunajší súd dňa 27. 09. 2012, t.j. v rámci 3-ročnej lehoty. Námietka premlčania zo strany žalovaného teda nebola vznesená dôvodne.

Súd sa ďalej zaoberal dôvodnosťou uplatňovaného nároku na náhradu škody zo strany žalobcu.

Predpokladom úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom v zmysle špeciálnej právnej úpravy zákona č. 514/2003 Z.z. je preukázanie základných predpokladov vzniku zodpovednosti za vzniknutú škodu a to:

1. porušenie právnej povinnosti spočívajúce v nesprávnom úradnom postupe,
2. preukázanie vzniku škody,
3. preukázanie príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody.

V danom prípade nie je potrebné preukazovať zavinenie, keďže sa jedná o objektívnu zodpovednosť za škodu.

K prvému predpokladu vzniku zodpovednosti za vzniknutú škodu, t.j. k porušeniu povinnosti spočívajúcej v nesprávnom úradnom postupe podľa tvrdenia žalobcu došlo z dôvodu, že exekučný súd nerozhodol o návrhu žalobcu ako oprávneného v zákonom stanovenom čase a to rozhodnúť o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa ustanovenia § 44 ods. 7 Exekučného poriadku v znení platnom v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa ustanovenia § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 7 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu postúpi

spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

30-dňová lehota pre rozhodnutie súdu o zmene súdneho exekútora bola zapracovaná do Exekučného poriadku novelou účinnou od 01. 09. 2005 č. 341/2005 Z.z.

Tunajší súd zároveň poukazuje na tú skutočnosť, že pod nesprávny úradný postup v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. možno zahrnúť širokú oblasť postupov orgánov mimo vydávania rozhodnutí. Za nesprávny úradný postup možno považovať aj nečinnosť alebo nekonanie orgánu v určitej lehote, avšak v každom konkrétnom prípade treba skúmať, či je daná nečinnosť ako znak zodpovednostnej skutkovej podstaty so zreteľom na okolnosti prípadu, najmä či orgán mal alebo mohol konať. Súd odkazuje na judikatúru Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, prihliada Ústavný súd SR na lehoty uvedené v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci (1. ÚS 16/02).

Tunajší súd poukazuje najmä na rozhodnutie Ústavného súdu SR 1.ÚS 70/2002, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že ak na jednej strane všeobecný súd je viazaný v zákone ustanovenými lehotami na vykonanie procesného úkonu, na druhej strane ich nedodržanie nemôže mať za následok porušenie základných zásad civilného procesu, ktoré sú nevyhnutným predpokladom realizácie širšieho základného práva a to práva na spravodlivý proces, ktoré majú účastníci konania zaručené v ustanoveniach 7 oddielu II. hlavy Ústavy SR a v príslušných medzinárodných zmluvách o ľudských právach. Právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právo na spravodlivý proces nemožno stavať proti sebe a ani ich oddeľovať.

Tunajší súd zároveň poukazuje na ustanovenie § 46 ods. 1 Exekučného poriadku účinného v čase začatia exekučného konania, z ktorého vyplýva, že až do poverenia vykonaním exekúcie novým súdnym exekútorom ostáva v účinnosti poverenie pôvodného exekútora, ktorý je oprávnený a zároveň aj povinný vykonať exekúciu v prospech oprávneného. Z tohto vyplýva, že ani v prípadoch prekročenia 30-dňovej lehoty nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu a ani v príčinnej súvislosti s prekročením tejto lehoty nemohlo dôjsť ku vzniku tvrdenej škody, ktorej výšku žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal. Súd mal teda za to, že žalobca v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal existenciu porušenia právnej povinnosti spočívajúcej v nesprávnom úradnom postupe, vznik škody, ani príčinnú súvislosť a súd zároveň odkazuje aj na argumentáciu uvádzajú žalovaným v jeho písomnom vyjadrení a preto súd z týchto dôvodov žalobu nepovažoval za dôvodnú a žalobu v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Žalovaný bol v konaní úspešný, náhradu trov konania si však neuplatnil a žalobcovi ako neúspešnému účastníkovi konania nárok na náhradu trov konania nevznikol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní odoňa jeho písomného doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne vo vyhotovení dvojmo.

V odvolaní musí byť uvedené, ktorému súdu je určené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, kto ho robí - odvolateľ, ktorej veci sa týka, v akom rozsahu odvolateľ napáda rozhodnutie, v čom je rozhodnutie alebo postup okresného súdu nesprávny, čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť), uviesť dátum a podpis. Odvolanie treba predložiť v dvoch rovnopisoch, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa (§ 205 ods. 1/ a 2/ O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na súdny výkon rozhodnutia na súd, alebo návrh na vykonanie exekúcie podľa Zák. č. 233/95 Z.z. a noviel - Exekučný poriadok.